

GAZETA LUBUSKA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok II A B C D E F G

Środa, 9 listopada 1949 r.

Nr 306 (317)

ZWIĄZEK RADZIECKI pod wodzą Wielkiego Stalina

proceedzi konsekwentną i nieugiętą walkę
o pokój, bezpieczeństwo i przyjaźń między narodami
Wspaniała defilada wojskowa i manifestacja ludności w stolicy ZSRR

MOSKWA (PAP). W dniu 7 bm. uroczystości poświęcone 32 rocznicy Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej rozpoczęły się tradycyjną defiladą wojsk garnizonu moskiewskiego na Placu Czerwonym. Od wczesnego ranka formacje wojskowe rozstawiały się potężnymi czworobokami naprzeciwko Mauzoleum i skupiały się na przyległych ulicach. Na gmachu Rady Ministrów ZSRR naprzeciwko murów Kremla widniały olbrzymie czerwone sztandary, portrety Lenina i Stalina, herby 16 Republiki Radzieckich i transparenty z hasłami jubileuszowymi.

Na trybunie Mauzoleum zajął miejsca przywódca Partii Bolszewickiej i kierownicy rządu radzieckiego.

Na trybunach zebrał się przedstawiciel społeczństwa radzieckiego, działacze kultury i sztuki, wybitni stachanowcy. Obecni są również akredytowani w Moskwie przedstawiciele dyplomatyczni, a wśród nich charge d'affaires R.P. J. Zambrowicz. Liczne reprezentowane są delegacje zagraniczne przybyłe na obchód rocznicy Wielkiej Rewolucji, m. in. delegacje z krajów demokracji ludowej, z Chin, Korei i demokratycznych Niemiec jak również weteran francuskiego ruchu robotniczego Marcel Cachin.

Minister sił zbrojnych ZSRR marszałek Wasilewski odebrał raport od dowodzącego defiladą generała Artemiewa, po czym przejechał przed frontem wojsk, składając im życzenia z okazji 32 rocznicy Października.

Następnie marszałek Wasilewski wygłosił z trybuny Mauzoleum przemówienie do wojska i ludności Związku Radzieckiego.

Marszałek Wasilewski podkreślił imponujące sukcesy osiągnięte przez narody ZSRR w dziedzinie przedterminowego wykonania pięcioletniej powojennej, stwierdzając, że sukcesy te idą w parze z systematycznym wzrostem dobrobytu mas pracujących ZSRR. Sukcesy Związku Radzieckiego — oświadczył marszałek Wasilewski — to świadectwo triumfu idei wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej.

Związek Radziecki pod wodzą Wielkiego Stalina — oświadczył marszałek Wasilewski — prowadzi konsekwentną i niezmordowaną walkę o pokój, o bezpieczeństwo i o przyjaźń między narodami. Ta polityka Związku Radzieckiego cieszy się aktywnym poparciem wszystkich zwolenników pokoju i demokracji.

Ludzie radzieccy — stwierdził następnie mówca — są dumni ze swych sukcesów w dziedzinie budowy komunizmu i walki o pokój, nie zapominają jednak ani na chwilę o olbrzymich zadaniach jakie stoją przed naszym państwem. Cały naród radziecki będzie walczył jeszcze energiczniej o dalszy rozwój gospodarki socjalistycznej, o wzmocnienie potęgi ekonomicznej naszego państwa jako podstawy dobrobytu narodu, jako gwarancji pokoju i bezpieczeństwa. Naród radziecki może być prze-

konany, że jego siły zbrojne będą stały czujnie na straży bezpieczeństwa i interesów państwowych ZSRR, wykonując swój obowiązek.

Marszałek Wasilewski zakończył swe przemówienie okrzykami na cześć Związku Radzieckiego i na cześć Wielkiego Wodza całej postępowej ludności Józefa Stalina.

Na trybunach rozległy się huczne oklaski. Artyleria dała salwy honorowe, a orkiestra wojskowa, składająca się z tysiąca ludzi odegrała hymn Związku Radzieckiego.

Przed trybunami na Placu Czerwonym przeciągały kolejno w świetnym orydku bataliony słuchaczy akademii wojskowych, szkół oficerskich i podoficerskich różnych rodzajów broni, oddziały piechoty i kawalerii.

W chwili gdy defilowały pierwsze oddziały wojska ukazało się nad Placem Czerwonym lotnictwo. Najpierw przebiegły eskadry potężnych radzieckich samolotów, a za nimi trójkami, eskadrami,

pułkami — samoloty myśliwskie i to wyłącznie odrzutowe. Leciały one z szybkością przebiegającą szybkość głosu w idealnie utrzymanym szyku.

W ślad za kawalerią wjechały na Plac Czerwony, poprowadzone oddziałami motocyklistów dywizje wojsk zmotoryzowanych, zaopatrzone wspólnie w artylerię, miotacze min i broń pancerną. Pułk za pułkiem przeciągał gwardziści radzieccy, którzy na polu bitwy z najedźcą hitlerowskim zdobyli zaszczyt noszenia sztandarów Gwardii z podobizną Wielkiego Lenina.

Przez Plac przeszła kolumna zmotoryzowanych wojsk desantowych, następnie znowu artyleria — od małych dział przeciwpancernych do potężnych moździerzy, artyleria ciężka i najcięższa.

Po artylerii przeddefilowały dywizje wojsk pancernych ze słynnymi czołgami SST-34 i SSJS.

Po defiladzie rozpoczęła się manifestacja ludności Moskwy. Olbrzymią kolumną w różnorodnych kostiumach szły dziesiątki tysięcy sportowców radzieckich. Za sportowcami kroczyli długie szeregi robotników i naukowców, studentów i artystów, ludności wszystkich dzielnic stolicy ZSRR. Nad manifestantami las sztandarów i transparentów. Liczne napisy stwierdzają, że ludzie radzieccy, chlubiąc się swymi

sukcesami, cieszą się również szczerze i głęboko z sukcesów mas pracujących bratnich krajów demokracji ludowej: Polski, Czechosłowacji, Bułgarii, Rumunii, Węgier, Albanii, ze zwycięstw wielkiego narodu chińskiego i z faktu nieustannego wzmocnienia się obozu pokoju. W pochodzie niesiono portrety Prezydenta R. P. Bolesława Bieruta, wodza narodu chińskiego Mao Tse Tung, prezydenta Czechosłowacji Gottwalda i innych czołowych działaczy krajów demokracji ludowej.

Potężna manifestacja ludności moskiewskiej przeciągnęła się do późnych godzin popołudniowych. Wywarła ona nie zwykle silne wrażenie na gościach zagranicznych, Marcel Cachin, patrząc z głębokim wzruszeniem na szerokiej demonstracji powiedział:

„Demonstracja ta jest żywą ilustracją do słów referatu tow. Małenkowa, żywym dowodem, że narody Związku Radzieckiego widzą swój cel w niezmordowanej walce o powszechny pokój, bezpieczeństwo, postęp i szczęśliwą przyszłość.”

W 32 rocznicę Rewolucji Październikowej

Masy pracujące całego świata

manifestowały niewzruszoną wolę utrzymania pokoju i przyjaźni ze Zw. Radzieckim

PEKIN, Agencja Sinhua donosi, że Chiny Ludowe uroczysto obchodzą 32 rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej. W wyzwolonym przez Armię Ludową kraju odbywała się wieść i uroczyste akademie.

Stowarzyszenie pracowników kultury wystosowało do Związku Pisarzy Radzieckich i wszystkich radzieckich pracowników kultury i sztuki oraz do narodu radzieckiego, w którym składają najszerzej życzenia z okazji 32 rocznicy Rewolucji Październikowej. Pismo stwierdza m. in.:

Dzięki niezwykłym wysiłkom i energii zbudowaliście socjalizm. Dzięki bezprzykładowemu męstwu i bohaterstwu — rozgromiliście Niemcy faszystowskie i Japonię. Walczyliście nie tylko o obronę swej socjalistycznej ojczyzny, lecz wywołaliście od jarzma faszystowskiego miliony ludzi w Europie i Azji.

BERLIN. W wigilię 32 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej odbyło się w Berlinie przyjęcie zorganizowane przez Towarzystwo Przyjaźni Niemiec-Radzieckiej.

Na przyjęciu obecni byli: prezydent Niemieckiej Republiki Demokratycznej Wilhelm Pieck, oraz członkowie rządu z premierem Grotewohlem na czele.

Stronę radziecką reprezento-

Pierwszy rozkaz Ministra Rokosowskiego

W pierwszym swym rozkazie Minister Obrony Narodowej, Marszałek Polski Konstanty Rokosowski powiedział:
„Szeregowcom i Oficerom Wojska Polskiego

ROZKAZUJĘ

wzorem bohaterów spod Lenino, Warszawy, Gdańska, Budziszyna, Berlina stać wiernie na straży Polski Ludowej, jej niepodległości i nienaruszalności jej granic na Odrze, Nysie i Bałtyku. Zacieśniać węzły braterstwa z potężną Armią Radziecką i armiami krajów demokracji ludowej.”

W ustach Marszałka Rokosowskiego słowa te mają szczególną treść i szczególną wymowę. Marszałek Rokosowski, syn polskiej klasy robotniczej i narodu polskiego, jeden z najznakomitszych dowódców stalinowskich, był tym, który w zwycięskich bojach z Niemcami hitlerowskimi wykuwał granice naszego kraju i kładł podwaliny pod wolność i niepodległość Polski. Konstanty Rokosowski staje teraz na czele naszego wojska, którego zadaniem jest bronić pokoju, bezpieczeństwa i całości naszych granic.

Znaczenie tego faktu jest i powinno być jasne dla każdego.

Na czele naszego wojska staje człowiek, którego całe życie wypełnione było zwycięską walką o wolność człowieka pracy i który w walce tej — a zwłaszcza w bojach z hitleryzmem okrył się nieśmiertelną sławą.

Marszałek Rokosowski na czele Armii Polskiej — to głębokie i szybkie przyswojenie sobie przez naszych żołnierzy i oficerów najwyższych osiągnięć radzieckiej wiedzy i sztuki wojkowej. To wzmocnienie siły naszego wojska i umocnienie bezpieczeństwa Polski. To wzmocnienie roli naszego kraju jako ważnego ognia frontu pokoju.

Podlegacze wojenni, ci którzy inspirowali neohitlerowskich rewizjonistów niemieckich nie lubią imienia Rokosowskiego. Zbyt dobrze pamiętają go jako pogromcę tych, którzy już raz porwali się do zdobycia panowania nad światem. Tym większą miłością i szacunkiem otaczają też naszego Marszałka ci wszyscy, którzy nienawidzą wojny i walczą o pokój.

Bo imię Rokosowskiego nierozdzielnie jest związane ze zwycięstwem sił pokoju i wolności, ze sromotną klęską pretendentów do panowania nad światem.

Marszałek Rokosowski rozkazuje zacieśniać węzły braterskie z Armią Radziecką i armiami krajów demokracji ludowej. Rozkaz ten armia nasza, krew z krwi i kość z kości ludu polskiego wykona z gotowością i radością. W braterstwie z Armią Radziecką, tkwi bowiem źródło siły naszego kraju i naszego wojska. Braterstwo to jest gwarancją, że armia nasza wykona zadanie jakie stawia jej naród. Nikt też inny zapewne nie mógł by zrobić tyle dla zacieśnienia braterstwa Armii Polskiej i Armii Radzieckiej — ile właśnie Konstanty Rokosowski, syn polskiego narodu i polskiej klasy robotniczej, całym sercem związany w ciągu całego swego życia z narodem polskim, Polak z którego naród radziecki uczynił jednego z najlepszych swych dowódców i strategów.

Marszałek Rokosowski nie od dziś cieszy się w naszym polskim serdeczną popularnością. Już pierwsze echo jakie wywołała jego nominacja na stanowisko Ministra Obrony Narodowej świadczy o niewzruszonym naszym zaufaniu, iż z takim samym mistrzostwem, jakie rozwinął na polu bojów wykona zadanie dalszego rozwoju naszego wojska i umocnienia obronności Rzeczypospolitej.

List robotników „Wedla” do Marszałka Polski Konstantego Rokosowskiego

WARSZAWA (PAP). W dniu 7 bm. z okazji 32 rocznicy Rewolucji Październikowej w Fabryce „Wedel” odbyła się uroczysta akademka, podczas której robotnicy zakładów postanowili wysłać pozdrowienia Marszałkowi Polski, Konstantemu Rokosowskiemu oraz list z pozdrowieniami robotnikom

fabryki „Bolszewik” w Moskwie.

W szczerze wypełnionej sali świetlicy, robotnicy i robotnicy zakładów „Wedla” wysłuchali referatu przedstawiciela PZPR ob. Harasimowskiego o znaczeniu Rewolucji Październikowej dla polskiej klasy robotniczej.

Następnie serdeczne pozdrowienia dla załogi fabryki od żołnierzy i oficerów Wojska Polskiego przekazał major Kuciński.

Zebrałi jednomyślnie uchwaliłi wysłanie adresu z pozdrowieniami do Ministra Obrony Narodowej, Marszałka Polski Konstantego Rokosowskiego następującej treści:

„Załoga fabryki „Wedel” wita z radością Wasz powrót do Polski i objęcie stanowiska Ministra Obrony Narodowej. Pomni Waszych zwycięstw w walce o socjalizm oraz w ostatniej wojnie wyzwolenie — będziemy pewni, że jako Naczelny Dowódca Polskich Sił Zbrojnych, wychowany w szkole stalinowskiej, jeszcze bardziej wzmocnicie obóz postępu.

Ze swej strony deklarujemy wzmoczoną pracę, by wspólnie z Wami budować socjalizm w Polsce, a tym samym utrwalić pokój na całym świecie.”

7 mil. ton cementu wyprodukowały cementownie polskie

WARSZAWA. Do Ministra Przemysłu Lekkiego ob. Stawińskiego wpłynął meldunek w którym pracownicy przemysłu cementowego meldują, że w dniu 3 listopada cementownie polskie podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Mineralnego wyprodukowały 2-milionową tonę cementu w roku bież., a 7-milionową od chwili uruchomienia przemysłu cementowego w Polsce Ludowej.

wał szef misji dyplomatycznej w Niemieckiej Republice Demokratycznej — ambasador Puzkin oraz pracownicy misji. Obecni byli również szefowie i członkowie misji państw demokracji ludowej.

LONDYN. W Londynie uroczystość z okazji 32 rocznicy Rewolucji Październikowej za mieniła się w najpotężniejszą od czasu wojny manifestację na rzecz pokoju i przyjaźni ze Związkiem Radzieckim.

Wielka sala Empress Hall zgromadziła ponad 9 tys. londyńczyków. Przy stole prezydenckim zasiadli charge d'affaires ambasady radzieckiej w Londynie, ambasadorowie Polski i Czechosłowacji, charge d'affaires Bułgarii, minister pełnomocny Rumunii oraz członkowie radzieckiej delegacji kulturalnej z akademikami Wolginem na czele, posłowie parlamentu brytyjskiego Pitt i Platts-Mills, prof. Crowther.

W depeszy powitalnej skierowanej do narodu radzieckiego m. in. czytamy:

Uruchomienie głównego szybu w nowobudowanej kopalni „Ziemowit”

KATOWICE, 6 bm. na terenie nowobudowanej, nowoczesnej kopalni węgla kamiennego „Ziemowit” odbyła się uroczystość uruchomienia szybu głównego oraz nowozamontowanej maszyny wyciągowej. Inwestycje te umożliwią dalszy rozwój kopalni, bowiem zwiększyły możliwości wydobywcze kopalni o około 100 proc. Kopalnia rozpoczęła obecnie eksploatację pierwszych pokładów węglowych oraz rozbudowę chodników.

Wielka Rewolucja Październikowa żyje i zwycięża w walce, którą prowadzi front zwolenników

POKOJU, POSTĘPU i SOCJALIZMU

przeciwko imperialistycznym agresorom

przeciwko podżegaczom wojennym

Przemówienie członka Biura Politycznego KC WKP (b) G. MALENKOWA na uroczystym posiedzeniu Moskiewskiej Rady Delegatów w 32 rocznicę Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej

Towarzysze!

Narody Związku Radzieckiego i nasi przyjaciele zagranicą święcą dzisiaj 32 rocznicę Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej.

Naród radziecki z uzasadnioną dumą spogląda na wyniki swej walki i pracy. Cząsy, w których żyjemy, towarzysze, wejdą do historii naszej ojczyzny, jako wielka epoka stalinowska. Nigdy

G. MALENKOW

jeszcze w dziejach naszej ojczyzny nie były tak zespolone pomiędzy sobą narody, zamieszkujące jej niemieńskie przestrzenie.

Nigdy na przestrzeni całej swej historii ojczyzna nasza nie miała tak sprawiedliwie i dobrze zakreślonych granic państwowych. Spójrzcie na mapę. Na zachodzie — Ukraina skupiła w jedną rodzinę cały naród ukraiński. Usunięta została niesprawiedliwość historyczna w stosunku do granic Białorusi i Mołdawii. Na zachodzie nie ma już Prus Wschodnich — tej odwiecznej bazy wypadowej najazdu na naszą ojczyznę. Nieco bardziej na północ — wytyczone zostały trwałe nowe granice, odpowiadające interesom umocnienia obrony Leningradu. Na Dalekim Wschodzie w nowej roli obrony bezpieczeństwa naszej ojczyzny występuje szereg wysp Kuryleńskich, a Sachalin połączony znowu w jedną całość, odgrywa w obronie Związku Radzieckiego większą rolę niż dawniej połowa tej wyspy.

Nigdy jeszcze na przestrzeni całej swej historii ojczyzna nasza nie była otoczona tak przyjaznymi wobec naszego państwa sąsiednimi krajami. Ze Związkiem Radzieckim graniczą obecnie: zamiast wrogięgo wobec Rosji Państwa Polskiego — przyjazna demokratyczna Polska Ludowa; zamiast rozczłonkowanej przez hitlerowców Czechosłowacji, do niedawna jeszcze cierpiącej pod jarzmem zaborców faszystowskich — przyjazna Czechosłowacja ludowo-demokratyczna; zamiast byłego wasala Niemiec hitlerowskich — przyjazna Węgierska Republika Ludowa; zamiast wrogięgo wobec Związku Radzieckiego Rumunii — przyjazna Rumuńska Republika Ludowa; zamiast dawnej Bułgarii, stanowiącej dodatek do hitlerowskiej maszyny wojennej, Związek Radziecki ma wiernego przyjaciela w Bułgarskiej Republice Ludowej. Narody polski, czeskosłowacki, węgierski, rumuński, bułgarski zespolone są w jedną przyjaźnią z narodami Związku Radzieckiego; na

wschodzie ze Związkiem Radzieckim graniczy Mongolska Republika Ludowa, złączona z nami wieloletnią przyjaźnią; naszym przyjaznym sąsiadem jest młoda Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna i wreszcie, miast ujarzmionych przez drapieżnych kapitalistów zagranicznych Chin mamy obecnie na wschodzie wielkiego sąsiada — przyjazną nam wolną Chińską Republikę Ludową.

Witając 32 rocznicę Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, ludzie radzieccy pełni są nie-

zachwianej wiary w powodzenie dalszego marszu naszego kraju naprzód drogą do komunizmu. W gigantycznym współzawodnictwie dwóch systemów — systemu socjalizmu i systemu kapitalizmu — widać jasno przewagę systemu socjalistycznego.

Nasz naród wierzy głęboko w słuszność swej sprawy. Nauka marksistowsko-leninowska, ogarnawszy masy, stała się olbrzymią siłą w walce o zwycięstwo nowego nad starym, o zwycięstwo socjalizmu nad kapitalizmem.

Na słusznej drodze do nowych zwycięstw

Naród radziecki wita 32 rocznicę Października poważnymi sukcesami we wszystkich dziedzinach socjalistycznej gospodarki narodowej i kultury.

Minęło 3 lata i 10 miesięcy od chwili, gdy ludzie radzieccy pod kierownictwem Partii Bolszewickiej przystąpili do realizacji planu pierwszej powojennej pięcioletki stalinowskiej. Z radością uczuciem spełnione obowiązków możemy dziś powiedzieć: przedwojenny poziom gospodarki narodowej został nie tylko osiągnięty, ale i przekroczony. Mamy wszelkie podstawy, aby sądzić, że pierwsza powojenna pięcioletka będzie wykonana przed terminem.

W pięcioletnim planie postanowiono, że rozmiary produkcji całego przemysłu ZSRR w roku 1950 powinny przekroczyć o 48 proc. produkcję przedwojenną z roku 1940. W październiku roku bieżącego produkcja całego przemysłu przekroczyła o przeszło 50 proc. średnią produkcję miesięczną z roku 1940.

Tak więc przemysł ZSRR pracuje dziś na znacznie

wyższym poziomie niż przed wojną i na wyższym poziomie niż plan pięcioletni przewidywał na rok 1950. Jest to olbrzymi sukces naszego budownictwa socjalistycznego. Należy podkreślić, że już we wrześniu 1949 roku osiągnięty został przedwojenny poziom produkcji przemysłowej na obszarach kraju, które ucierpiały wskutek wrogięgo okupacji.

Wielkie sukcesy uzyskało również nasze rolnictwo socjalistyczne. Już w 1948 roku globalne plony upraw zbożowych osiągnęły bez mała poziom 1940 roku, a urodzaj bieżącego roku przewyższył poziom 1940 roku. Problem zbożowy w naszym kraju został już rozstrzygnięty.

Realizowana jest skutecznie przyjęta przed rokiem decyzja Partii i rządu o planie leśnych pasów ochronnych, wprowadzenia podziemianów trawo-polnych oraz budowy stawów i zbiorników wody dla zabezpieczenia wysokich i trwałych urodzajów. Dokonano już zasiewu leśnych pasów ochronnych na obszarze przeszło 500 tysięcy ha.

Rolnictwo otrzymuje 3—4 razy więcej traktorów i maszyn rolniczych niż w przedwojennym 1940 roku.

Mamy więc prawo stwierdzić, że nasz przemysł i nasza gospodarka rolna wkroczyły w fazę dalszego, potężnego rozwoju. Wszystko to stwarza nowe możliwości dalszego podwyższenia materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu radzieckiego.

W odróżnieniu od kapitalistycznego systemu gospodarki — socjalizm jest nie do pomyślenia bez codziennej troski państwa o podniesienie dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego mas pracujących — i na tym polega prawo rozwoju socjalizmu.

Narodowi radzieckiemu nie grozi żadna marshallizacja, nie wisi nad nim stała groźba obniżenia stopy życiowej, obniżenia realnej płacy zarobkowej, jak to się dzieje w krajach kapitalistycznych. Nad narodem radzieckim nie wisi jak miecz Damoklesa groźba nędzy i bezrobocia. Wręcz przeciwnie, w Związku Radzieckim każdy pracujący, otrzymując wynagrodzenie stosownie za swą pracę według swych zdolności, ma wszelką możliwość podwyższenia swej stopy życiowej.

Znaczne sukcesy osiągnięto w dziedzinie nauki, kultury i sztuki.

W ostatnich czasach zacieśnia się niewątpliwie współpraca nauki z produkcją, uczonych z producentami, robotnikami, inżynierami, Technikami, agronomami i kołchoznikami.

Nauka radziecka kieruje się myślą o służbie dla sprawy pokoju i rozkwitu naszej ojczyzny. Jeśli energia atomowa w ręku imperialistów stanowi źródło produkcji

śmiercionośnych narzędzi, środek zastraszenia, instrument szantażu i przemocy — to w ręku ludzi radzieckich może ona i powinna być potężnym środkiem niebywałego dotychczas postępu technicznego, dalszego szybkiego wzrostu sił wytwórczych naszego kraju.

Wraz ze wzrostem sił wytwórczych naszego kraju rozwija się kultura narodów ZSRR — socjalistyczna w treści, narodowa w formie. Naród radziecki kocha i ceni sztukę i literaturę piękną, odzwierciedlającą wiernie, na podstawie metody realizmu socjalistycznego, bogate, bujne życie naszego kraju, wyteżoną i ofiarną pracę ludzi radzieckich — budowniczych komunizmu. Partia i rząd otaczają stałą troską ideowo-artystyczny rozwój sztuki i literatury. W Związku Radzieckim sztuka i literatura służą ludowi, są z nim zespolone nierozdzielnie.

Sukcesy nasze są bezsporne. Jednakże to-

warzysz Stalin uczy nas, że nie wolno wpaść w zarożumiałość i spoczywać na laurach. Tam gdzie panuje zarożumiałość, dobroduszny kwieciem i samouwielbienie, gdzie brak bolszewickiej sprężystości i samokrytyki — ustaje dalszy ruch naprzód, następuje nieuchronnie zastój.

W każdej dziedzinie sztuki kierownictwa polega przede wszystkim na tym, by przewidzieć trudności i przeszkody, mogące zahamować rozwój, żeby skierować w przyszłość tych trudności i przeszkód, żeby nie dopuścić tym samym do przerwy, żeby usunąć niebezpieczeństwo zastój, żeby zapewnić ruch naprzód.

Partia zdołała osiągnąć sukcesy między innymi dlatego, że stosowała umiejętnie w swej pracy metodę krytyki i samokrytyki, naprawiała błędy, które się wydarzyły i wychowywała w ten sposób kadry.

Związek Radziecki jest za pokojem i broni sprawy pokoju

Towarzysze!

Jeśli mamy wziąć pod uwagę główny element naszej polityki zagranicznej, to, krótko mówiąc, ten główny element wyraża się w tym, że Związek Radziecki jest za pokojem i broni sprawy pokoju. Związek Radziecki prowadzi nieustępliwie politykę pokoju i przyjaźni między narodami. Nie chcemy wojny i uczynimy wszystko, co jest w naszej mocy, aby jej zapobiec.

Polityka pokojowa Związku Radzieckiego wypływa z najgłębszych, najbardziej zasadniczych podstaw socjalistycznego ustroju społecz-

nego i interesów narodu radzieckiego. Znosząc do reszty odwieczny wyzysk człowieka przez człowieka we wnętrzu naszego kraju, zlikwidowaliśmy tym samym przyczynę i przesłanki, które w świecie kapitalistycznym są źródłem polityki, zmierzającej do eksploatacji i ujarzmienia innych narodów.

Stworzywszy nieznaną w historii ludzkości wzór braterskiej współpracy ludów różnych ras i narodowości, zlikwidowaliśmy tym samym na zawsze politykę, która opierała się na wyzysku i ujarzmieniu innych państw.

Państwo socjalistycznemu nie jest potrzebna ekspansja zewnętrzna, nie są mu potrzebne zabory kolonialne. Radziecki system socjalistyczny wykorzystał przy czyn, rodzące kryzysy ekonomiczne, z których prowadzą światu kapitalistycznym szukają zwykłej wyjscia na drodze awantur wojennych. Imperialiści liczą na awantury wojenne dlatego, że obawiają się pokojowego współzawodnictwa z socjalizmem. Jest jednak rzecz oczywista, że awantury wojenne nie rzucają imperialistom nic, oprócz katastrofy.

Ludzie radzieccy nie boją się pokojowego współzawodnictwa z kapitalizmem. Dlatego występują oni przeciw nowej wojnie, w obronie pokoju, choć są absolutnie pewni swej niepokonanej siły.

Ludzie radzieccy zdają sobie w pełni sprawę ze swej odpowiedzialności wobec historii. Dowiedli oni tego wtedy, gdy, nie żałując siły, bronili własną pierwszą ojczyznę i całej postępowej ludzkości przed atakiem faszystowskich barbarzyńców.

Niedawno rząd radziecki zaproponował, ażeby 5 wielkich mocarstw — Stany Zjednoczone, Wielka Bry-

Pod kierownictwem Partii Bolszewików robotnicy i chłopcy Rosji podnieśli w listopadzie 1917 r. sztandar rewolucji, wypisując na nim swe gorące pragnienie pokoju. Dość wojny imperialistycznej, dość przelewania krwi w interesie kapitalistów i obszarników. Pokój powszechny bez aneksji i kontyngencji, uznanie prawa każdego narodu do stanowienia o sobie. Jednym z pierwszych kroków Sowie-

7 listopada w Polsce przedwrześniowej

tów było nie tylko zaproponowanie wszystkim państwom pokoju, ale i uznanie niepodległości Polski.

I dalej: Murem sympatii i solidarności otoczmy Związek Radziecki — tę socjalistyczną ojczyznę wszystkich pracujących świata, tę opokę światowej demokracji i pokoju.

Na Związek Radziecki obrócone są z miłością i nadzieją oczy ludu hiszpańskiego, który, broniąc swej ojczyzny, pewny jest pomocy i poparcia ze strony ojczyzny socjalizmu.

Na ZSRR zwrócony jest wzrok 400-milionowego narodu chińskiego, doznającego stać pomocy w swej walce z japońskim najeźdźcą.

Na ZSRR liczą dziesiątki państw pokojowych i narodów zagrożonych czy uciskanych.

Ku ZSRR zwracają się myślami i marzeniami swymi setki milionów uc-

skanych i gnębionych we wszystkich częściach świata.

Również stojący w zaciętej walce z faszystwami lud pracujący Polski czerpie z obrazu wolnej demokracji radzieckiej zachętę i zapal do walki o demokrację w Polsce — która przede wszystkim w grzyby obróci rządy dyktatury faszystowskiej, da ludowi prawa obywatelskie i rządy zaufania ludowego, da robotnikom pracę i chleb, a chłopom ziemię oraz utrwali pokój i niepodległość kraju.

W godzinach popołudniowych z poszczególnych fabryk wychodzili robotnicy, by spotkać się na centralnym punkcie wiecu. Potężny śpiew Międzynarodówki daleko rozlegał się po ulicach miasta. Wysoko nosili robotnicy warszawscy portrety Lenina i Stalina. Z całą świadomością o słuszności swej sprawy i walki, z wiarą w zwycięstwo dumnie wznosili czerwone transparenty z napisami: „Przyjaźń ze Związkiem Radzieckim — to gwarancja naszej niepodległości”. „Precz z rządem głodu i wojny”.

Bankierzy i fabrykanci zamykali drzwi i okna, szczególnie zasuwali kotary. Ale śpiew robotniczy, gniewny śpiew proletariacki dosięgał ich uszu, budząc trwogę. Ukryci policjanci z wyciągniętymi szablami i pałkami ruszali na pochód robotniczy.

Ulice miasta tego dnia niejednokrotnie obficie spływały krwią robotniczą, zapelniały się więzieniami setkami i tysiącami rewolucjonistów. Ale żaden terror nie powstrzymał rewolucyjnej klasy robotniczej w jej walce z rządem kapitalistów i obszarników.

T. Sosnowski

(Ciąg dalszy na stronie 3)

Wielka Rewolucja Październikowa żyje i zwycięża w walce, którą prowadzi front zwolenników POKOJU, POSTĘPU i SOCJALIZMU przeciwko imperialistycznym agresorom i podżegaczom wojennym

Dalszy ciąg przemówienia członka Biura Politycznego KC WKP (b) G. Malenkowa

(Ciąg dalszy ze strony 2)

tania, Francja, Chiny i Związek Radziecki — zawarło pakt w sprawie utrwalenia pokoju. Możliwe, że podżegacze wojenni udaremnią te propozycje, jednakże Związek Radziecki będzie nadal, z jeszcze większą energią, prowadził walkę o pokój.

Żyjemy w epoce, kiedy z dniem każdym wzrasta się ruch mas ludowych na drodze do demokracji i socjalizmu, kiedy obóz pokoju i demokracji przekształcił się w potężny czynnik w całej sytuacji międzynarodowej.

Historia nie znała tak masowego ruchu, jakim jest ruch międzynarodowego obozu zwolenników pokoju. Nie ma ani jednego kraju, w którym ten ruch nie miałby swej bazy, w którym by nie rozrastał się wszędy i w głąb.

Wielkość i potęga międzynarodowego ruchu pokoju polega na tym, że ruch ten jednoczy pod swymi sztandarami setki milionów ludzi pracy umysłowej i fizycznej, niezależnie od ich przynależności rasowej i narodowej, niezależnie od ich przekonań religijnych i politycznych.

Sila ruchu pokoju polega również na tym, że rozwija się on na trwałe i wzmacniając się wciąż podstawie organizacyjnej.

W związku z sukcesami obozu pokoju podżegacze wojenni wpadają w coraz większą wściekłość. Z dniem każdym występuje na jaw coraz bardziej program głównych wrogów pokoju. Program ten przewiduje utworzenie, drogą przemocy i nowych wojen, światowego imperium amerykańskiego, które rozmiarami swymi ma przewyższać wszystkie imperia, oparte na zdobyczu, jakie istniały kiedykolwiek w historii. Chodzi nie mniej i nie więcej, jak tylko o to, żeby zamienić cały świat w kolonię amerykańskich imperialistów i zepchnąć suwerenne narody do roli niewolników.

Jednym z najważniejszych elementów agresywnej polityki podżegaczy wojennych jest tzw. dyplomacja atomowa, której awanturniczy charakter jest teraz całkowicie ujawniony. Istotnie, przecieł ta dyplomacja opierała się na absolutnie fałszywym założeniu wstępnym, a mianowicie na przypuszczeniu, jakoby Stany Zjednoczone posiadały monopol broni atomowej. W rzeczywistości

jednak — jak wiadomo — rząd radziecki nie czynił tajemnicy z tego, że dysponuje on bronią atomową. W 1947 roku rząd radziecki podał do wiadomości międzynarodowej opinię publiczną, że tajemnica bomby atomowej już nie istnieje, jednakże podżegacze wojenni, którzy stracili poczucie rzeczywistości, wciąż jeszcze kontynuują osławioną dyplomację atomową.

Nie chcemy wojny i uczynimy wszystko co jest w naszej mocy, aby jej zapobiec. Niech jednak nikt nawet nie pomyśli, że daliśmy się zastraszyć tym, że podżegacze wojenni porzucią szabelkę. Nie my, lecz imperialiści i agresorzy powinni bać się wojny. Co mówi doświadczenie historii? Mówi ono, że pierwsza wojna światowa rozpętała przez imperialistów, doprowadziła do zwycięstwa Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej w naszym kraju.

Doświadczenie historii, mówi dalej, że druga wojna światowa, rozpętała przez imperialistów, doprowadziła do wprowadzenia ustrojów ludowo - demokratycznych w szeregu krajów środkowej i południowo - wschodniej Europy, że doprowadziła do

zwycięstwa wielkiego narodu chińskiego.

Czy mogą być jakiegokolwiek wątpliwości, że jeżeli imperialiści rozpętają trzecią wojnę światową, to wojna ta stanie się mogłą już nie poszczególnych krajów kapitalistycznych, lecz całego kapitalizmu światowego.

Trzeba pamiętać również o czymś innym. Minęły czasy, gdy podżegaczom wojennym udawało się tumanić naród amerykański, że nie będzie on rzekomo ponosił ciężkich ofiar wojny, że mięsa armatniego starczy w Europie i w Azji.

NARÓD AMERYKAŃSKI ZACZYNA POJMOWAĆ, ŻE NASTAŁ CZAS, GDY IMPERIALIŚCI NIE BĘDĄ MOGLI PROWADZIĆ WOJNY JEDYNIEM RĘKAMI INNYCH NARODÓW. NARÓD AMERYKAŃSKI ZACZYNA POJMOWAĆ, ŻE JEŚLI PODŻEGACZE WOJENNI ZORGANIZUJĄ NOWĄ RZĘZ, TO ROZPACZ MATEK, ŻON, SIÓSTR I DZIECI — BĘDZIE UDZIAŁEM I KONTYNUENTU AMERYKAŃSKIEGO. A ROZPACZ TA JEST STRASZNA.

CHWYCI ONA NIEUCHRONNIE ZA GARDŁO I ZADUSI PODŻEGACZY WOJENNYCH.

Sily demokracji i socjalizmu zwyciężają

Jednocześnie ze wzrostem i rozwojem Związku Radzieckiego rosną i krzepną siły demokracji i socjalizmu na całym świecie.

Kraje demokracji ludowej w środkowej i południowo-wschodniej części Europy — Czechosłowacja, Polska, Bułgaria, Węgry, Rumunia, Albania — w 1949 roku posunęły się naprzód na drodze budownictwa socjalistycznego. W krótkim czasie w krajach demokracji ludowej rozwinięta się szeroko twórcza inicjatywa mas. Republiki ludowo-demokratyczne wkroczyły w tę fazę rozwoju, kiedy lud zaznawczy radości wolnego, niepodległego życia, czuje się gospodarzem kraju i wszystkie swe siły poświęca sprawie wzmocnienia i rozwoju swej ojczyzny.

W krajach demokracji ludowej realizuje się w szybkim tempie, na podstawie planów państwowych, socjalistyczne uprzedmiotowienie gospodarki narodowej, przedwojenny poziom produkcji przemysłowej zo-

stał znacznie przekroczony. Uczyniono już pierwsze kroki w kierunku socjalistycznej przebudowy gospodarki rolnej. Wzrasta dobrobyt ludu.

Imperialiści wyrażają swą „dezaprobatę” wobec ustroju państwowego w krajach demokracji ludowej. Nie ma w tym nic dziwnego. Jednakże imperialiści nie ograniczają się do tego, pozwalają sobie wtrącać się bezceremonialnie do spraw wewnętrznych republik ludowo-demokratycznych. Prowadzą oni przeciwko tym krajom zbrodniczą robotę dywersyjną, wykorzystując w tym celu przede wszystkim dywersyjno-szpiegowską bandę jugosłowiańskich faszystów.

Proces sądowy szpiegowskiego centrum Rajka i jego współników w Budapeszcie wykazał, że podżegacze wojenni i ich jugosłowiańscy lokaje nie cofają się przed niczym. Usiłują oni zahamować historyczny rozwój republik ludowo-demokratycznych, przygotować przeciwko nim zbrojną, imperia-

listyczną interwencję oraz przeksztalcie je w swe kolonie.

Proces budapeszteński do-wiódł równocześnie, że dywersyjne plany imperialistów przeciwko krajom demokracji ludowej załamują się raz za razem. Nacjonalistyczna, faszystowska klika Tito — Rankowicza została zdemaskowana ostatecznie, jako szpiegowska agentura imperializmu, wykorzystywana przez imperialistów dla wrogiej roboty przeciwko Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej. Zdemaskowanie to zadało silny cios knowaniom imperialistów. Teraz już nie będą mogli maskować się ani sami mocodawcy, ani ich jugosłowiańscy pachołkowie, ponieważ maski zostały zerwane, podstępne plany ujawnione, przestępcy schwytani na miejscu zbrodni. Możemy im powiedzieć: tak będziemy postępować w przyszłości, albowiem tam, gdzie wolne i niepodległe ludy same stanowią o swoich losach, knowania imperialistów i ich lokajów jugosłowiańskich doznają nieuchronnego fiaska.

Wyjątkowo doniosłym sukcesem obozu pokoju i demokracji jest utworzenie miłującej pokój Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Jest to fakt o pierwszorzędym znaczeniu międzynarodowym.

Jak wskazał towarzysz Stalin w swym piśmie do prezydenta Niemieckiej Republiki Demokratycznej Wilhelma Piecka i do premiera Otto Grotewohla, „utworzenie miłującej pokój Niemieckiej Republiki Demokratycznej stanowi zwrotny punkt w dziejach Europy”.

W ciągu ostatnich 30 lat Niemcy dwukrotnie wkroczyli na arenę międzynarodową jako siła agresywna i dwukrotnie rozpętywali krwawe wojny: najpierw pierwszą wojnę światową, a potem drugą wojnę światową. Działo się tak dlatego, że polityka niemiecka kierowali niemieccy imperialiści, agresorzy-zaborcy. Jeśli teraz, z chwilą utworzenia miłującej pokój Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przeważa w Niemczech siły ludowo-demokratyczne, pragnące trwałego pokoju, a agresorzy-zaborcy zostaną izolowani — będzie to oznaczało zasadniczy zwrot w dziejach Europy. Nie ulega wątpliwości, że przy pokojowej polityce Niemieckiej

Republiki Demokratycznej, obok pokojowej polityki Związku Radzieckiego, cieszącej się sympatią i poparciem narodów Europy — pokój w Europie można uważać za zabezpieczony.

Utworzenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest wyrazem procesu zjednoczenia i skupienia demokratycznych sił narodu niemieckiego. Nie można zabezpieczyć pokoju europejskiego, a więc również i pokoju międzynarodowego, jeżeli zagadnienie Niemiec nie będzie właściwie rozstrzygnięte. Nie można rozwiązać sprawy niemieckiej, jeżeli demokracja niemiecka nie weźmie w swe ręce losów kraju, nie pozabawi magnatów Ruhry ich gospodarczej i politycznej bazy, jeżeli nie dokona ona w kraju radykalnych przemian demokratycznych.

Utworzenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej oznacza, że wewnątrz Niemiec powstają już te najważniejsze przesłanki, które są niezbędne do radykalnego rozwiązania problemu niemieckiego na demokratycznych zasadach.

Demokratyczne siły narodu niemieckiego, wiedzione poczuciem odpowiedzialności za przyszłość swej ojczyzny, poczuciem odpowiedzialności wobec całego świata, biorą w swe ręce losy kraju. Stworzyły one demokratyczną republikę i obecnie zakładają fundamenty nowych, miłujących pokój Niemiec.

Akt ten odpowiada zasadniczym interesom narodowym całego ludu niemieckiego. Odpowiada on całkowicie uchwałom konferencji poczdamskiej. Wszystkie narody, miłujące pokój, witają Niemiecką Republikę Demokratyczną, okazują jej sympatie i udziela jej aktywnego poparcia w jej szlachetnych poczynaniach.

Zwycięstwo ludu chińskiego, który zrzucił odwieczny ucisk reakcji feudalnej i jarzmo obcego imperializmu, postada historyczną doniosłość dla utrwalenia sprawy pokoju. W 1933 roku Lenin wskazywał, że wynik światowej walki między kapitalizmem a komunizmem zależy w ostatecznym rachunku od tego, że Rosja, Indie i Chiny stanowią olbrzymią większość ludzkości i że ta większość niezwykle szybko wciąga się do walki o wyzwolenie.

Z chwilą zwycięstwa ludu chińskiego, kraje demokracji ludowej w Europie i Azji, wraz z radzieckim mocarstwem socjalistycznym, liczą około 800 milionów ludzi. Należy też uwzględnić, że w samych krajach kapitalistycznych i w ich koloniach istnieją setki milionów ludzi pracy, walczących o pokój i demokrację.

Jeszcze w roku 1925 towarzysz Stalin mówił: „Siły rewolucyjnego ruchu w Chinach są niezmiernie. Nie ujawniły się one jeszcze jak należy. Ujawnią się one jeszcze w przyszłości. Władcy wschodu i zachodu, którzy nie widzą tych sił i nie liczą się z nimi w dostatecznym stopniu, ucierpią z tego powodu... Tu prawda i sprawiedliwość jest całkowicie po stronie chińskiej rewolucji”.

Oto dlaczego sympatyzujemy i będziemy sympatyzowali z rewolucją chińską w jej walce o wyzwolenie narodu chińskiego spod jarzma imperialistów i o zjednoczenie Chin w jedno państwo. Kto z tą siłą się nie liczy i nie będzie się z nią liczyć, ten przegra na pewno.

Zycie potwierdziło całkowicie to, co zapowiedział towarzysz Stalin.

Zwycięstwo demokracji chińskiej otwiera nową kartę w dziejach nie tylko narodu chińskiego, lecz wszystkich narodów Azji, uciskanych przez imperialistów. Triumf demokracji chińskiej oznacza poważne wzmocnienie pozycji światowego demokratycznego obozu antyimperialistycznego, walczącego o trwały pokój. Toż mamy prawo przewidzieć z całkowitą pewnością, że siły demokracji i socjalizmu rosną, podczas gdy siły kapitalizmu i podżegaczy wojennych doznają uszczerbku.

Porównując sytuację w obozie socjalizmu i w obozie kapitalizmu, nie możemy pominąć następującego czynnika ogromnej wagi, podczas gdy w Związku Radzieckim i w krajach demokracji ludowej gospodarka nieprzerwanie rozwija się, ekonomika idzie wciąż wyżej — w Stanach Zjednoczonych widać coraz więcej oznak zbliżającego się kryzysu ekonomicznego. Czynniki rządowe i niektórzy oficjalni ekonomiści w Ameryce uciekają się do (Dokończenie na stronie 4)

O pracy Józefa Stalina „Kwestia narodowa a leninizm”

A. AZIZJAN

(Dokończenie)

Związek Radziecki jest wzorem braterskiej współpracy i bezinteresownej pomocy wzajemnej, jakiej udziela sobie narody socjalistyczne we wszystkich dziedzinach — gospodarczej i kulturalnej, politycznej i wojskowej. Na wielkim przykładzie Związku Radzieckiego uczą się tej współpracy i pomocy wzajemnej narody socjalistyczne, powstające w krajach demokracji ludowej.

Idąc za przykładem partii bolszewickiej, bratnie partie komunistyczne i robotnicze w krajach demokracji ludowej, rozwijają nieprzejednaną walkę przeciwko nacjonalizmowi burżuazyjnemu, przy pomocy którego imperialiści nadaremnie usiłują podważyć jednolity front sił socjalizmu i demokracji.

Idee internacjonalizmu uzasadnione głęboko w pracach Lenina i Stalina, wywierają potężny i wzmagający się stale wpływ na cały przebieg socjalistycznego rozwoju społecznego. Równocześnie idee nacjonalizmu i kosmopolityzmu, podobnie jak cała gnijąca i rozkładająca się kultura burżuazyjna, idą na dno. Sztandar Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej pozyskuje wciąż nowe setki milionów uciśnionych ludzi na świecie!

Przed 20 laty, mówiąc o nowym okresie w historii światowej, w którym partie łączyła rozwiązanie kwestii narodowo-kolonialnej z przewrotem socjalistycznym, towarzysz Stalin pisał:

„Okres ten bynajmniej nie osiągnął jeszcze całkowitej dojrzałości, rozpoczął

się bowiem zaledwie, ale niewątpliwie powie jeszcze swe decydujące słowo...”

Te prorocze słowa są dziś wcielane w życie. Walka wyzwolenia narodów uciśnionych wstrząsnęła podstawami całego systemu imperializmu. Świadczą o tym wielkie, historyczne wydarzenia w Chinach, stworzenie Centralnego Rządu Chin Ludowych oraz całkowite bankructwo wszelkich imperialistycznych planów ujarznienia półmiliardowego narodu chińskiego. Świadczy o tym ofiarna walka narodowo-wyzwolenicza narodów Wietnamu, Indonezji, Malajów, Burmy, Indii, kolonii afrykańskich.

Potwierdza się przewidywanie towarzysza Stalina, że

„nastąpiła era rewolucji wyzwoleniczych w koloniach i w krajach zależnych, era przebudzenia się proletariatu tych krajów, era jego hegemonii w rewolucji”.

(„Zagadnienia leninizmu”, Warszawa 1947, wyd. „Książki”, str. 170).

Współczesny okres historii ze szczególną siłą dowodzi, że prawdziwym wyrazi-

cielem suwerenności narodowej narodów w krajach kapitalistycznych jest rewolucyjny proletariatus, który walczy o obalenie kapitalizmu, o stworzenie nowych socjalistycznych narodów. Aby tę historyczną misję spełnić, klasa robotnicza ze swą awangardą komunistyczną, na czele, prowadzi nieprzejednaną walkę z nacjonalizmem burżuazyjnym, z deprawującą propagandą kosmopolityczną prawniczych socjalistów, którzy organizując pochód przeciw idei suwerenności narodowej, usiłują „uzasadnić” konieczność hegemonii światowej imperialistów amerykańskich.

Liczne fakty z życia współczesnego wykazują dobitnie zwartość i żywotną siłę narodów socjalistycznych, a równocześnie dalszy rozkład narodów burżuazyjnych, rozdzieranych przez zaostrzające się coraz bardziej, antagonistyczne przeciwieństwa. Obecnie w walce dwóch obozów jawna przewagę mają siły obozu demokratycznego, na którego czele stoi Związek Radziecki. Linia podziału jest dziś jasna i prosta: iść za imperialistami — znaczy to zdradzać interesy narodowe, służyć reakcji i prze-

kształcać swój kraj w kolonię imperializmu amerykańskiego; iść z obozem socjalizmu i demokracji — znaczy to być prawdziwym patriotą swej ojczyzny, walczyć o jej wolność i niezawisłość, o jej rozkwit na drodze socjalistycznej.

Po dokonaniu zdrady narodowej klika Tito — ta faszystowska banda szpiegów, morderców i prowokatorów, znalazła się w jednym obozie z imperialistami i podżegaczami do wojny przeciwko ZSR i krajom demokracji ludowej i wykonuje zadanania wywiadu anglo-amerykańskiego. Wszystkie partie komunistyczne świata, które napiętnowały z pogardą faszystowską klikę Tito, zaostrzyły jeszcze bardziej czujność, jeszcze ściślej zwały szeregi pod okrytym chwałą, niezwykłym, internacjonalistycznym sztandarem Lenina — Stalina.

Praca wielkiego kontynuatora sprawy Lenina, genialnego teoretyka kwestii narodowej towarzysza Stalina — „Kwestia narodowa a leninizm” — podnosi wysoko sztandar internacjonalizmu, uzbraja masy pracujące naszego kraju w ich walce o dalsze umocnienie więzów przyjaźni między narodami, w walce o wykarzeczenie przetrząsków nacjonalistycznych. Dzieło Stalina uzbraja proletariatus międzynarodowy, bratnie partie komunistyczne w ich walce przeciw nacjonalizmowi burżuazyjnemu i kosmopolityzmowi, o wolność i niezawisłość swych krajów, o socjalistyczne rozwiązanie kwestii narodowo-kolonialnej.

(„Prawda” Nr 299 z dnia 26. X. 1949).

W 32 rocznicę Rewolucji Październikowej

masy pracujące woj. poznańskiego

manifestowały swoją przyjaźń dla Zw. Radzieckiego

i solidarność z międzynarodowym frontem pokoju

32 rocznica Wielkiej Rewolucji Październikowej odbiła się szerokim echem w Wielkopolsce i na Ziemi Lubuskiej. We wszystkich miastach, gminach i gromadach odbyły się uroczyste akademie, obchody i wieczornice. Jedne w szerszych rozmiarach inne były skromne, ale wszędzie masy pracujące woj. poznańskiego, robotnicy, chłopcy i pracownicy manifestowały swoją przyjaźń dla Zw. Radzieckiego i niezłomną wolę obrony Pokoju. Czerwień flag i transparentów, jakie pokrzyły w tym dniu całe województwo były wyrazem uczuć manifestujących.

BOJANOWO

W Bojanowie w auli szkoły powszechnej uroczystą akademię zagrał prof. ob. Korman, a ob. Adaszewski wygłosił okolicznościowy referat na temat historii i znaczenia Rewolucji. Mówca zakończył swoje przemówienie słowami „Upowszechnienie nauki Lenina-Stalina i opanowanie jej przez polską klasę robotniczą daje naszej Partii rekojmie wychowania całego narodu w duchu prawdziwego patriotyzmu i internacjonalizmu, w duchu ofiarnej nieugiętej walki o nowy ustrój i nowe lepsze i piękniejsze życie”. W części artystycznej wygłoszono deklamacje i referat o życiu i działalności poety Aleksandra Puszkina.

GORZÓW

Gożowski świat pracy uczcił 32 rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej pochodami przez miasto z transparentami. Przed gmachem Komitetu Miejskiego PZPR ustawili się poczty sztandarowe, a za nimi tysiączne rzesze robotników, pracowników i młodzieży szkolnej. Przemówienie wygłosił I sekr. KM PZPR tow. S. Miłostan.

Następnie w szczelnie wypełnionej sali Teatru Miejskiego odbyła się akademia. Referat omawiający znaczenie Rewolucji Październikowej dla mas pracujących całego świata wygłosił tow. Miłostan. Następnie tow. Siemagin przedstawił stosunek Rewolucji Październikowej do sprawy niepodległości Polski. Przemówienia przerywały burze oklasków.

Część artystyczną wypełniły utwory muzyczne, śpiewy i tańce zespołów artystycznych i muzycznych

miejskowych zakładów pracy i szkół.

W powiecie gorzowskim w gminach i gromadach odbywały się również uroczyste akademie z występiami zespołów świetlicowych z Gożowa. Najbardziej uroczyste akademie odbyły się w Witnicy i Kostrzynie. (El-be)

GNIEZNO

W podniosłym i uroczystym nastroju spędzili wieczór 7 bm. przedstawiciele gnieźnieńskiego społeczeństwa, licznie zgromadzeni na akademii w Teatrze Miejskim. Organizatorzy przygotowali akademię z wielką starannością, która przejawiała się w oprawie dekoracyjnej sali i sceny. Wygłoszone referaty były związane lecz bogate w treści.

Część druga akademii stała również na wysokim poziomie.

Zarówno wiązanka pieśni i melodii radzieckich w wykonaniu chóru miedyszkolnego i orkiestry wojskowej, jak i solo skrzypcowe dyrektora gnieźnieńskiej Szkoły Muzycznej czy ciepły baryton ob. Poczekaja absorbowali całkowicie uwagę widzów.

KALISZ

W Kaliszu we wszystkich zakładach pracy i instytucjach odbyły się akademie organizowane przez Partię, koła TPPR, koła młodzieżowe, Zw. Zawodowe itp. W Starostwie akademia miała przebieg bardzo uroczysty z bogatym programem referatowym i artystycznym. W Rejonowej Spółdzielni Ogrodniczej akademię zorganizowała P.O.P. PZPR. Referat o światowym znaczeniu Rewolucji Październikowej

wyłosił tow. Wiśniewski.

Udział w akademiach był bardzo liczny zwłaszcza gromadnie przybywali robotnicy i młodzież.

KĘPNO

W Kępnie odbyła się akademia w sali kina „Bajka” z referatem I sekr. KP PZPR tow. Wiklińskiego i z bogatą częścią artystyczną.

W Ostrzeszowie robotnicy i ludzie pracy zebrani w sali kina wysłuchali referatu II sekr. KP PZPR tow. Cichowłasa. W części artystycznej oprócz szkół wystąpiły zespoły Zakł. Ceramicznych „Budy” oraz Fabryki Kafil. Na terenie wszystkich wiosek powiatu odbyły się akademie w szkołach, świetlicach i domach ludowych. (gm)

NOWY TOMYŚL

W efektownie przybranej sali Domu Ludowego w Nowym Tomyslu przebieg Akademii Październikowej był bardzo uroczysty. Po referacie I sekr. PZPR tow. Kamińskiego w części artystycznej wystąpiły zespoły świetlicowe Ligi Kobiet młodej gimnazjalnej oraz chór i orkiestra robotnicza z Pakostawia. Akademię zakończono odśpiewaniem Międzynarodówki. (Hr)

SZAMOTUŁY

Akademii w Szamotułach zorganizował Zarząd Pow. TPPR przy licznych udziałach społeczeństwa, organizacji i młodzieży szkolnej. Po referacie okolicznościowym wygłoszonym przez tow. Mądrachowskiego w części artystycznej kwartet Cukrowni wykonał kilka utworów kompozytorów radzieckich, a zespół rewerersów, złożony z pracowników Cukrowni, odśpiewał pieśni rosyjskie.

Ogólnie podobały się deklamacje wygłoszone przez uczniów Liceum Ogólnokształcącego — Pocięchę i Maćkowiakównę oraz recytacje w wykonaniu świetliczan Cukrowni — ob. Kopta i Leśniewskiego. (sw)

WOLSZTYN

Pow. wolsztyński-babimski uroczysto obchodził rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej. We wszystkich gminach i szkołach powiatu odbyły się akademie. Wygłoszono odczyty o doniosłym znaczeniu Wielkiej Rewolucji Październikowej. Również w większych zakładach pracy odbyły się podobne uroczystości, z których najlepsza odbyła się w Wlkp. Zakł. Przem. Drzew. w Wolsztynie.

W dniu pamiętnej rocznicy wszystkie domy miast i wiosek pow. wolsztyńskiego tonęły w czerwieni flag. W Wolsztynie na cmentarzu poległych żołnierzy radzieckich przez ostatni tydzień podziwiano efektowną iluminację Pomnika Bohaterów. Ogólnie powiatowa akademia odbyła się w Wolsztynie. (kt)

ZIELONA GÓRA

Robotnicza Zielona Góra uczciła w ub. sobotę 32 rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej wieczornicami z referatem na swoich zakładach pracy. Najlepiej zorganizowano wieczornice w „Zastalu”, „Polskiej Welnie”, Dyrekcji Lasów Państwowych, Szeceniarni, Gimnazjum dla Dorosłych, PPB i Urzędzie Pocztowym.

Następnego dnia w południe w kinie „Światowid” odbyła się akademia ogólna. Obszerny referat o międzynarodowym znaczeniu Rewolucji Październikowej wygłosił tow. Szluferek.

W bogatej części artystycznej wzięły udział najlepsze zespoły świetlicowe. Na szczególną uwagę zasłużyły zbiorowe recytacje utworów Majakowskiego „O Leninie” i „Marsz Październikowy” w wykonaniu uczniów szkół nr 2 i 4. Orkiestra „Zastalu” odegrała wiankę pieśni rosyjskich, a chór dziecięcy szkoły TPD odśpiewał pieśni radzieckie w języku rosyjskim. Udział w akademii brał również chór jednostki wojskowej z Sulechowa. (sw)

Panstw. Zakł. Włókiennicze w Lubsku

zakoczyły plan 3-letni

W Państw. Zakł. Przem. Włókienniczym Nr 19 w Lubsku, w związku z zakończeniem planu 3-letniego, odbyło się ogólne zebranie załogi. Dyr. techniczny tow. Ficek ożnił, że powzięta przez robotników zakładu uchwała o przedterminowym wykonaniu planu została wykonana. Do końca roku załoga wykona jeszcze 116 tys. kg przędzy i 114 tys. metrów materiału za ogólną sumę 231 520 000 zł. Na zabranu 4 najwybitniejszym przodownikom pracy: Stefanowi Erentantowi, Feliksowi Trukawce, Hortenzjusowi Strójo- wi i Janowi Kurycukowi wręcono odznaki i legitymacje przodowników pracy. 15 następnych otrzymało dyplomy pamiątkowe, a reszta premie pieniężne.

ZMP-owcy: Bronisława Soperska i Tadeusz Tomoń w imieniu przodowników i przodownic zaapelowali, by w następnym etapie cała załoga przystąpiła do współzawodnic- twa.

Na część artystyczną złożyły się inscenizacja i wiersze w wykonaniu absolwentki SPP, tańce narodowe i muzyka.

Na IV etap współzawodnic-

stwa zapisało się już 620 robotników, stanowi to około 60% załogi. (N-k)

„Nie raz - ale stale zbieraj złom i metale”

W zadziwiająco tempie budujemy „szybkościowce” dla świata pracy. Rodziny robotników znajdując w nich wygodne mieszkania. Zastanówmy się przez chwilę, ile żelaza zużywamy się do ich budowy. I zastanówmy się, ile złomu — tego cennego surowca leży jeszcze bezużytecznie po drogach, podwórach, strychach i piwnicach.

Każdy, komu odbudowa Warszawy, Poznania, miast i wsi leży na sercu, będzie skrupulatnie zbierał złom i dostarczał do składnicy złomu.

Centrala Złomu — Zbiornica nr 8 w Poznaniu — uruchomiła Składnicę państwową nr 7 w Sulechowie, przy ul. Dworcowej 26, tel. 44 i Składnicę nr 8 w Gożowie przy ul. Tkackiej 5/6, tel. nr 268.

Ze sportu

„Stal” (Zielona Góra) - „Kolejarz” (Gożów) 2:0 (1:0)

Gożowski „Kolejarz” zakończył tegoroczny sezon piłkarski spotkaniem o mistrzostwo klasy A z zielonogórską „Stalą”, której uległ na własnym boisku w stosunku 0:2.

Drużyny wystąpiły w swych najsilniejszych składach. Mecz należał do interesujących i ciekawych. Drużyny narzuciły bardzo ostre tempo gry, które utrzymało się niemal do samego końca zawodów.

W pierwszym kwadransie

przeważała drużyna zielonogórska, po czym gra wyrównała się. Prowadzenie dla „Stali” uzyskał w 40 minucie Kowalski. Pierwszy okres 2 części należał znowu do „Stali”, która zagrywa bardzo efektywnie, uzyskując 2 bramki „główni” Nowińskiego. Pod koniec meczu więcej atakują gospodarze, jednak doskonała gra bramkarza Zuchowskiego uniemożliwiła im zmianę wyniku. Najsilniejszym punktem „Kolejarza” był obrońca Szulwicz. (x)

Chronika Wielkopolski

Gniezno

DZIŚ PREMIOWANIE KONI

Dziś o godz. 9.30 na placu Państwowego Stadu Ogierów w Gnieźnie, premiowanie klaczy z przychowkiem oraz jedno, dwu i trzy letnich źrebaków.

Do premiowania należy przedstawić klacze z przychowkiem i młodzież od klaczy licencjonowanych.

Konie przedstawione do premiowania muszą być należycie oczyszczone, a kopyta uporządkowane. Należy przedłożyć Komisji Kwalifikacyjnej do premiowania świadectwo pochodzenia przedstawionych koni.

Kalisz

„SULKOWSKI” PO RAZ

Dyrekcja Państw. Teatru im. W. Bogusławskiego w Kaliszu podaje do wiadomości, że w środę dnia 9 listopada br. o godz. 19 będzie wystawiona jeszcze raz na specjalne życzenie publiczności tragedia St. Żeromskiego pt. „Sulkowski” z udziałem Wacława Scibora i Danuty Korolewicz.

Zniżki ważne. Sala ogrzana.

NOWY SPIS ABONENTÓW TELEFONICZNYCH

W związku z opracowywaniem materiału do nowego kłregowego spisu abonentów telefonicznych na r. 1950 Urząd Telef. — Telegraficzny w Kaliszu przysyła pismem zgłoszenia, dotyczące treści zapisu w książce telefonicznej w terminie do 10 listopada 1949 r. Szczegółowych informacji można zasięgać w drodze telefonicznej, tel. nr. 1591.

Mogilno

SMALEC DLA MAŁOROLNYCH

W dążeniu do usprawnienia zaopatrzenia ludności w tuszce jadalne, Komisja Usprawnienia Zaopatrzenia przy Starostwie Powiatowym w Mogilnie zwołała dla małorolnej ludności zamieszkałej na terenie gminy Mogilno — Zachód 170 kg smalcu.

Rozprowadzenie smalcu powierzone zostało detalicznemu sklepom Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

RADIO

na środę, dnia 9. 11. 1949 r.

5.15 Wiadomości poranne; 6.45 Dziennik poranny; 7.10 Muzyka rozrywkowa; 7.50 Program dnia i komunikaty bieżące; 8.45 Muzyka rozrywkowa; 12.04 Dziennik 12.30 Koncert dla szkół; 14.00 „Reforma postępowania karnego” po gadanki; 14.15 Muzyka symfoniczna; 14.40 „Zwiedzamy wielko polskie warsztaty pracy”; 15.25 Audycja dla świetlic dziecięcych 15.45 Pogadanka sportowa; 16.00 Dziennik; 18.00 Z kraju i ze świata; 1.15 Muzyka taneczna; 20.00 Dziennik; 21.00 Koncert chłopski; 21.30 Audycja literacka; 22.00 Poznański dziennik wieczorny; 22.10 „Ludzie miasta” rozmowa z rzeźbiarzem Edwardem Hauptem; 23.00 Ostatnie wiadomości.

Wydawca R. S. W. PRASA” Tłoczono Wielkopolskie Zakłady Graficzne. Prędkość druku 2000. Wydrukowano 1000. Zakład Główny w Poznaniu K — 0568

Dokończenie przemówienia

członka Biura Politycznego KC WKP(b) G. Malenkowa

(Dokończenie ze strony 3)

wszelkich możliwych wybiegów, żeby ukryć przed narodem amerykańskim i zagranicą rzeczywisty stan rzeczy.

Według oficjalnych danych, liczba całkowicie bezrobotnych w Stanach Zjednoczonych w ciągu ostatniego roku wzrosła dwukrotnie, a wraz z częściowo zatrudnionymi pracującymi niepełny tydzień — wynosi przeszło 14 milionów ludzi.

W rzeczywistości — jak stwierdzają amerykańskie związki zawodowe — liczba bezrobotnych w Stanach Zjednoczonych jest znacznie większa, niż wykazuje oficjalna statystyka.

Szczególna cecha obecnego kryzysu amerykańskiego polega m. in. na tym, że dojrzała on w warunkach, gdy monopolisci amerykańscy zaprzegli do swej służby prawie całą gospodarkę świata kapitalistycznego. Przy pomocy tzw. „planu Marshalla” rozprowadzają oni sztucznie produkcję, nie znajdującą zbytu wewnątrz kraju, a przez tzw. program uzbrojenia państw obcych,

sztucznie zatrudniają szereg gałęzi przemysłu. A jakież jest rezultat? Amerykańskie koła rządzące bynajmniej nie uratowały gospodarki Stanów Zjednoczonych przed zbliżającym się kryzysem. Za to zrobili one wszystko co mogły, by przetrwać na barki krajów marszałowskich koszty tego kryzysu. Należy przytem pamiętać, że gospodarka kapitalistycznych krajów Europy i bez tego znajduje się w stanie upadku. Podczas gdy rozmiary produkcji przemysłowej Związku Radzieckiego wzrosły w ostatnich 20 latach dziewięciokrotnie, produkcja przemysłowa kapitalistycznej Europy, ogólnie biorąc, pozostała w ciągu tych 20 lat na tym samym poziomie. Kraje kapitalistyczne mają obecnie nie mniej niż 40 milionów bezrobotnych i częściowo bezrobotnych.

Tak więc można powiedzieć, że sytuacja na świecie układa się dzisiaj w ten sposób, że sprawy krajów i narodów, które obywateli się bez tzw. „pomocy amerykańskiej”, idą niezgo-

rzej i jesteśmy przekonani, że w przyszłości pójdą jeszcze lepiej. Tymczasem w samej Ameryce i w krajach, którym Ameryka pomaga sprawy stoja coraz gorzej.

W tym stanie rzeczy nie dziwnego, że obóz imperialistyczny ogarnęła trwoga, a najbardziej zaciekle przedstawiciele tego obozu wpadają w szal wściekłości i wzmagają swą dywersyjną politykę przeciwko krajom, które nie życzą sobie klękać przed miliardami amerykańskimi.

Towarzysze!

Prawie trzecia część wieku dzieli nas od tego przełomowego dnia, gdy na szóstę część kuli ziemskiej rozpoznał się nowy okres w historii ludzkości.

Dziś my, ludzie radziecy, wspominamy ze szczególną dumą historyczne dzieło, jakiego dokonała nasza Partia i nasz naród pod przewodnictwem Lenina i Stalina.

Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna żyje i zwycięża w czynach naszej pełnej chwały Partii Bolszewickiej, w dziele bohaterstwa narodu Związku Radzieckiego. W naszym

marszu naprzód na drodze do komunizmu siłą przewodnią i kierującą jest nasza Partia Komunistyczna. Partia skupia, daje natchnienie i organizuje ludzi radzieckich, jednocy ich wysiłki dla osiągnięcia wielkiego celu — budowy społeczeństwa komunistycznego.

Jej mocną więź z ludem krzepnie z każdym dniem. W tym jest źródło niezwykłej potęgi Partii i państwa radzieckiego. Partia nasza stanowi monolit, stanowi siłę jednolitą, niewzruszoną, zespoloną — jak nigdy — wokół Komitetu Centralnego, wokół towarzysza Stalina. Ta jedność bolszewickich szeregów była zawsze, jest i będzie fundamentem mocy Partii. Wielka Rewolucja Październikowa. Jej ideały walki o pokój między narodami, o zniesienie wyzysku człowieka przez człowieka, o równouprawnienie i przyjaźń narodów — żyją i zwyciężają w budownictwie socjalistycznym, jakie rozwinęło się we wszystkich krajach demokracji ludowej, w historycznym zwycięstwie wielkiego narodu chińskiego, w utworzeniu i wzmac-

nianiu Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Wielka Rewolucja Październikowa żyje i zwycięża w tej walce, którą prowadzi potężny front zwolenników pokoju, demokracji i socjalizmu przeciwko siłom agresji imperialistycznej, przeciwko podżegaczom do nowej wojny.

Niechże się pieniąż w wściekłości ci, na których historia wydała wyrok. Im większy szal ogarnia obóz podżegaczy wojennych, tym więcej powinno być spokoju i opanowania w naszym obozie pokoju. Kroczymy pewnie pod kierownictwem naszego genialnego nauczyciela i wodza — towarzysza Stalina — na spotkanie jutra. Wiemy z całą pewnością, że zwycięstwo socjalizmu i demokracji na całym świecie jest nieuniknione.

NIECH ŻYJE WIELKA PAŹDZIERNIKOWA REWOLUCJA SOCJALISTYCZNA I JEJ NIEZWYCIĘŻONY SZTANDAR!

NIECH ŻYJE NASZA PARTIA KOMUNISTYCZNA!

NIECH ŻYJE POKÓJ NA CAŁYM ŚWIECIE!